

Arrest

nr. 90 692 van 29 oktober 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, en een soennitische Tadzjiek te zijn, afkomstig uit de wijk Karte Naw, stad Kabul, waar u ook altijd gewoond hebt. U bent nooit naar school gegaan en hebt uw vader vanaf uw zevende of achtste jaar geholpen in de schoenmakerij. Op een dag werd u gevraagd om bij uw tante P., de zus van uw moeder, schoenen te komen maken. Ze was getrouwd met een Pashtoun-man, S. K.. Ze hadden bezoek en er werd u gevraagd of u naar school ging. U zei van niet en ze zeiden dat het goed was dat u niet naar school gegaan was. Een aantal dagen na deze ontmoeting kwamen uw oom en tante naar uw huis om uw verlovings te bespreken. Uw vader was ziek en ze zeiden dat het goed zou zijn dat u zich voor zijn overlijden zou verlobben met hun dochter N.. Uw familie ging akkoord, en ging enkele dagen later de hand van N. vragen. Dit was op een vrijdag in de vierde maand

van 1389, maar u kent de datum niet meer (omzetting naar westerse kalender: tussen 25 juni en 16 juli 2010). Een week na uw verloving heeft deze familie u op bezoek gevraagd. Er waren andere bezoekers die u vertelden over het feit dat mensen die bij de overheid werken of met hen samenwerken ongelovigen zijn. U ging er sedertdien zo'n twee keer per week 's nachts op bezoek om met de man van uw tante en zijn bezoekers te praten en te luisteren naar wat ze zeiden. Ze spraken Pashtoun, maar u begreep veel, zoniet legde uw oom het uit. U raakte door hen beïnvloed, en na een maand was u ook gekant tegen de Afghaanse overheid, tegen ongesluierde vrouwen, en tegen televisie en tegen radio. U zei er niets over thuis, maar daar merkte men dat u zich anders begon te gedragen. U mocht van de vader van uw verloofde eigenlijk uw verloofde niet bezoeken, maar uw ouders vonden dat u dat wel moest doen, en dus ging u haar overdag bezoeken in het bijzijn van iemand anders. U bezocht haar in die twee maanden in totaal 6 keer. Drie keer daarvan was haar vader niet thuis, en mocht u uw verloofde van haar moeder ook een half uur alleen spreken. Op een gegeven moment tijdens een nachtelijk bezoek vroegen ze of u wou samenwerken met hen. Ze hebben niet specifiek gezegd wat ze van u wilden, maar u zei hen dat u eender welke samenwerking zou verlenen als ze dat zouden vragen. Ze zeiden u dat ze de maandag erop ergens naar toe zouden gaan, en ze hadden gevraagd dat u naar hen zou komen. U vertrok in de namiddag naar hen toe. Toen u aankwam zag u dat uw verloofde aan de deur aan het praten was met een man. U vroeg haar wie het was, want toen u er aankwam, ging die persoon weg. Ze zei dat het niemand was. Uw schoonvader wou evenmin antwoorden en zei zelfs dat u loog, waarop u heel kwaad werd. U voelde dat er iets was wat ze u niet wilden zeggen. Er ontstond ruzie en u zei dat u de verloving zou verbreken. U vertelde uw oom F. wat er aan de hand was. Hij is dan met uw moeder naar het huis van uw verloofde gegaan. Daar kregen ze te horen dat u diegene was die gelogen had, en ze bedreigden uw oom en moeder: ze zouden u doden als u de verloving verbrak. U vertelde uw oom alles over de zaken die u bij uw schoonvader had gehoord over het geloof. Uw oom was niet blij, en vroeg of u dan niet wist dat deze mensen banden hadden met de taliban. De volgende dag zou uw oom de verloving gaan annuleren. Toen u die dag naar de winkel ging, werd u plots van achteren op uw hoofd geslagen. U zag de daders, het waren de drie zonen van S. K., de man van uw tante, en zichzelf. Uw oom ging nadien met hen praten. Ze zeiden dat het maar een klein voorbeeld was van wat ze konden doen als u hun dochter zou loslaten. Uw oom zei dat het beter was om van de verloving af te zien, en toen bedreigden ze ook uw oom. U bent dit op aanraden van uw oom niet gaan vertellen aan de autoriteiten. De volgende dag werd uw winkel van buitenaf beschoten door een motorrijder. De politie kwam u ondervragen. Ze wisten al dat u de vorige dag door uw neven was aangevallen, toch wou u geen klacht neerleggen tegen hen. Drie-vier dagen later werd u door twee mensen achtervolgd toen u naar huis terugkeerde van boodschappen te doen. U kreeg een messteek in beide handen/armen en een slag in uw gezicht. Tijdens een ander incident passeerde een motorrijder die op u begon te schieten. U bent dan verzorgd in het ziekenhuis, waar de politie u kwam ondervragen. U hebt dan uiteindelijk gezegd dat uw neven achter de aanvallen zaten. Uw neven werden opgeroepen door de politie maar omdat ze hun eigendomsdocumenten hadden achtergelaten als garantie konden ze weer vertrekken. Uw oom ging hiermee akkoord, omdat hij de zaken niet nog erger wilde maken. De volgende dag zou de zaak verder behandeld worden. U ging naar het politiebureau, maar uw neven zijn niet meer komen opdagen. De politie stuurde twee agenten naar hun huis, maar ze waren allemaal vertrokken. Nadien kreeg u dreigtelefoons. De politie vroeg u nadien om met hen samen te werken, omdat ze al vermoedens hadden dat de neven banden hadden met de taliban, maar dat ze geen bewijzen hadden. Uw vader overleed 4-5 dagen later. U kreeg nog steeds dreigtelefoons, maar van de politie mocht u niet zeggen waar u verbleef. U leefde nog enkele maanden ondergedoken, tot uw oom besloot om u het land uit te sturen. Hij contacteerde een smokkelaar en u vertrok op 30 maart 2011 en reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk naar België. U bent België binnengekomen op 4 juli 2011 en hebt er op 6 juli 2011 asiel aangevraagd. U legt volgende documenten voor ter staving van uw asioldossier: uw taskara, een brief van de politie dd. 3/7/1389 (25/09/2010) aan wakil Shah Wali Khan met de vraag tot overgave van S. K. een aanval op u, een ongedateerd antwoord van Shah Wali Khan, een medisch document van de medicijnen die u nodig had dd. 5/7/1389 (27/09/2010), een ongedateerde brief van uzelf aan de wakil van uw regio om uw relaas te bevestigen en de bevestiging ervan, een ongedateerd antwoord/bevestiging van wakil Shah Wali Khan op vraag van de politie over uw verwondingen, een ongedateerd antwoord/bevestiging van het ziekenhuis over uw verwondingen geadresseerd aan de politie."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.2. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

"Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken Afghanistan te zijn ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Uw relaas in verband met uw subjectieve vrees voor uw neven en de man van uw tante die banden zouden hebben met de taliban en u bedreigden is niet overtuigend. Uw problemen met deze familieleden begonnen nadat u de verloving met uw nicht wou verbreken omdat u haar gezien had met iemand anders, en noch zij, noch haar vader hier uitleg over wilden geven. Hierbij dient eerst en vooral opgemerkt dat u uw verloving met Nazanin, dochter van de zus van uw moeder, niet aannemelijk kan maken. Uit uw verklaringen blijkt dat uw oom en tante bij uw ouders zijn langsgesegaan en hen gesuggereerd hebben dat u, hun zoon, beter zou trouwen gezien uw vader ziek is, en u hem op deze manier gelukkig zou maken. Dit deden ze plotseling nadat u bij hen thuis schoenen was gaan herstellen (CGVS p. 5-6). Hoewel uw familie daarvoor nog helemaal niet aan een huwelijk voor u dacht, zijn uw ouders twee-drie dagen nadien al de hand van uw nicht gaan vragen (CGVS p. 6). Dat de vader van uw nicht, een Pashtoun-man, zijn enige dochter opeens per sé aan u, een Tadzjiek, zou willen uithuwelijken, lijkt vreemd. Bovendien is het niet gebruikelijk dat het de familie van het meisje is dat een verloving gaat voorstellen aan de familie van de jongen. Dat uw oom en tante dit enkel suggereerden, en niet expliciet vroegen, doet hier niets aan af (CGVS p. 5). Wanneer u gevraagd wordt waarom Said Khana wilde dat u zich verloofde met zijn dochter, zegt u enkel dat u nooit iets over een plan vernomen hebt (CGVS p. 5). Hiermee verduidelijkt u niets over zijn redenen. U lijkt echter te suggereren dat de mensen die vaak op bezoek kwamen bij uw oom en daarna uw winkel bezochten, iets te maken zouden hebben met uw verloving, omdat het kort nadien gebeurde (CGVS p. 6). U blijft echter zeer vaag over wie die bezoekers bij uw oom en tante precies waren wat geen afdoende verklaring is voor uw plotse verloving. Bovendien kan worden verondersteld dat ook uw ouders al op voorhand wisten dat de man van uw tante van moederszijde banden had met de taliban, gezien uw oom van vaderszijde nadat de problemen begonnen u vroeg of u dan niet op voorhand wist dat ze banden hadden met de taliban (CGVS p. 11). Het valt aan te nemen dat ook uw vader en uw moeder dan wel op de hoogte zouden zijn geweest van hun achtergrond. Dit zou toch kunnen een reden kunnen geweest zijn om niet op het voorstel voor een huwelijk van de man van uw tante in te gaan. Mochten ze al willen dat u trouwde om uw vader een plezier te doen voor hij zou overlijden, dan zou het aannemelijker zijn mocht behalve de snelle verloving, ook snel een trouwdatum zou worden vastgelegd. Dat deze twee maanden na de verloving nog niet vastgelegd was, getuigt niet erg van haast (CGVS p. 5). Daarnaast zijn ook uw verklaringen omtrent de gebeurtenissen die zich na jullie verloving zouden hebben afgespeeld vaag en niet aannemelijk. Zo zou u na uw verloving vaak, tot twee maal per week, de nacht bij uw oom en zijn bezoekers doorbrengen. Zij spraken over hoe slecht de mensen zijn die voor de overheid werken, waren tegen tv en muziek gekant, en na een maand was u al zodanig door hen beïnvloed dat u zelf ook dezelfde conservatieve overtuigingen aanhing (CGVS p. 8). Het lijkt niet erg waarschijnlijk dat u zo vlug zou beïnvloed worden door hun praatjes, te meer daar u zelf stelt dat u in die ene maand nog 3 keer uw verloofde gezien hebt zonder dat iemand erbij was, wat volgens uw nieuwe strenge opvattingen over onder meer omgang tussen mannen en vrouwen niet meer zou kunnen. U beweert dan wel dat u in de tweede maand uw verloofde niet meer alleen zag en enkel in bijzin van anderen, maar het is niet aannemelijk dat u na een maand plots totaal anders dacht. Zoiets gebeurt normaal geleidelijk. Bovendien is het niet waarschijnlijk dat uw tante het risico nam om u op te bellen zodat u haar dochter/uw verloofde alleen kon zien, omdat haar man de stad uit was. Gezien ze weet dat haar man zelfs niet graag heeft dat u uw verloofde komt bezoeken, en gezien ze zeker zal weten hoe streng en fanatiek haar man is, en gezien de zwakke positie van de vrouw in de Afghaanse samenleving en zeker in de Pashtun-gemeenschap in het algemeen, is het niet aannemelijk dat ze dergelijk zwaar risico zou nemen, enkel en alleen om u het plezier te doen uw verloofde alleen te kunnen spreken (CGVS p. 7). Indien bekend zou raken dat u haar dochter alleen kon zien voor het huwelijk zou dit trouwens zware gevolgen kunnen hebben voor de reputatie van haar dochter, en voor de eer van de hele familie in het algemeen. U verklaart dat die bezoekers bij uw oom u vroegen of u met hen wou samenwerken, en dat u zodanig beïnvloed was dat u op dat moment alles wou doen wat ze vroegen, en dat u bovendien niet meer graag leefde. Nochtans hebben ze u nooit precies gezegd wat ze van u wilden, en kan u dus ook totaal niet weten of het om een zelfmoordaanslag ging (CGVS p. 9). U kan trouwens zelf amper verklaren hoe het komt dat u al zo snel door die personen beïnvloed was (CGVS p. 8). Mochten ze u al hebben willen beïnvloeden om een zelfmoordaanslag te plegen, dan is dit niet in overeenstemming te brengen met jullie verloving. Immers had u er ook gewoon bij uw oom als neef kunnen uitgenodigd worden, en was het niet nodig om verloofde/schoonzoon te zijn om beïnvloed te worden. Verder beweert u dat u uw verloofde met iemand anders zag praten, en dat noch uw verloofde, noch haar vader wilden zeggen wie het was. Dat uw schoonvader überhaupt al zou toelaten dat zijn reeds verloofde dochter met een andere man zou staan te praten, dat uw verloofde dit zou durven of dat iemand het zou aandurven om met haar te praten terwijl haar vader en broers thuis zijn, is allemaal niet aannemelijk gezien het feit dat uw oom heel streng is (CGVS p. 4). Bovendien zijn ook in de daaropvolgende

gebeurtenissen tal van eigenaardigheden op te merken. Mocht u al uw verloving verbroken hebben of gezegd hebben dit te willen, en uw oom zou hier niet mee akkoord gegaan zijn, dan zou hij met uw ouders moeten gaan spreken. Dat hij en zijn zonen u tot driemaal toe gaan aanvallen om u ervan te overtuigen toch uw verloving niet te verbreken, is onwaarschijnlijk (CGVS p. 10-11). U bedreigen en aanvallen heeft eerder een omgekeerd effect, terwijl overreding van uw ouders een veel beter en efficiënter resultaat zou hebben. Bovendien had u hier zelf eigenlijk niet veel aan te zeggen, gezien het de families zijn die akkoord moeten gaan, in casu uw ouders en haar ouders. Daarnaast zijn er ook tegenstellingen tussen uw verklaringen bij DVZ en bij het CGVS vastgesteld. Zo stelt u bij DVZ dat u uw verloofde twee maal zag met een andere jongen, terwijl u bij het CGVS zegt dat u haar maar 1 keer zag met iemand anders (Verklaring DVZ p. 3 en CGVS p. 10). U hebt hier geen andere verklaring voor dan dat u dit niet zo gezegd hebt bij DVZ. Daarnaast zei u bij DVZ dat de politie uw neven ondervroeg, maar ze niet aanhield wegens een gebrek aan bewijzen (Verklaring DVZ p. 3). Dit is onvoldoende aangezien u uw verklaring op DVZ voor akkoord ondertekende. Bij het CGVS stelt u echter dat uw neven mochten vertrekken omdat ze hun eigendomspapieren afgaven als garantie en omdat de behandeling van de zaak de dag erna zou gebeuren. Hierna zijn ze dan niet meer opgedaagd. Gevraagd waarom u bij DVZ zei dat uw neven werden vrijgelaten bij gebrek aan bewijzen, terwijl u zelf verschillende keren zegt dat de politie wist dat het uw neven waren, legt u enkel uit hoe het komt dat ze het politiekantoor hebben kunnen verlaten (CGVS p. 13). U geeft weerom geen verklaring voor het verschil tussen uw opeenvolgende verklaringen. Hierbij dient nog te worden vermeld dat u nergens op DVZ vermeldde dat uw oom en zijn bezoekers banden zouden hebben met de taliban, een gegeven dat plots naar boven komt tijdens uw gehoor op het CGVS (CGVS p. 11). Nochtans is dit geen detail in uw asielaanvraag, u beweerde nog dat de politie u zelfs zou gevraagd hebben met hen samen te werken omdat zij ook vermoedden dat uw neven samenwerkten met de taliban (CGVS p. 13). Indien uw neven werkelijk banden zouden hebben met de taliban, zou dit mogelijk betekenen dat u moeilijker aan verdere vervolging elders in het land zou kunnen ontsnappen, terwijl in het tegenovergestelde geval uw problemen enkel van lokale en familiale aard zijn en mogelijk onderling of desnoods via gerechtelijke weg kunnen worden opgelost. U beweerde trouwens nog dat de politie vastgesteld heeft dat uw oom en neven intussen de regio zouden verlaten hebben (CGVS p. 13). Het feit dat u na deze incidenten nog een aantal maanden thuis leefde, ondergedoken zoals u beweert, versterkt de vaststelling dat aan uw gegronde vrees voor vervolging maar weinig geloof kan worden gehecht (CGVS p. 13). Uit uw verklaringen kan aldus niet worden afgeleid dat u een gegronde vrees hebt voor vervolging zoals is vastgelegd in de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Uw verklaringen omtrent uw asielmotieven zijn niet aannemelijk. Verder zijn de voorgelegde documenten niet van die aard dat ze de ongeloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming kunnen ombuigen. Uw taskara toont hoogstens uw identiteit aan, wat niet ter discussie staat. De medische brief met opsomming van medicijnen toont helemaal niet aan hoe u het komt dat u deze medicijnen moest nemen. Uw vraag om bevestiging van uw verhaal door de vertegenwoordiger van uw wijk is duidelijk een gesolliciteerd document dat door eender wie en eender wanneer kan opgesteld zijn, waardoor het geen objectieve bewijswaarde heeft. Daarbij is het opmerkelijk dat de politie op 3/7/1389 (25/09/2010) reeds een memo stuurt naar de wakil Shah Wali Khan van uw regio om uitleg te vragen over de klacht die u hebt ingediend omwille van uw verwondingen, maar dat u pas op 5/7/1389 (27/09/2010) in het ziekenhuis bent binnengebracht met die verwondingen, zoals uit een ander document blijkt. In het antwoord van de wakil aan de politie is bovendien maar sprake van twee aanvallen, terwijl u beweert drie keer aangevallen te zijn (zie vertaling van document 4 en 7). Opmerkelijk is tevens dat in twee documenten de naam van uw verloofde vermeld staat als Bebe Gul, terwijl u beweerde dat zij Nazanin heette (zie vertalingen). Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht

omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's. Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymmetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 24 augustus 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald brembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor bijkomend onderzoek.

Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing artikel 48/3 van de vreemdelingenwet schendt. Hij stelt dat zijn asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is en merkt op dat door de druk van emotionele en andere omstandigheden hem niet kan worden verweten dat hij zich niet alle gebeurtenissen perfect kan herinneren en in de tijd plaatsen.

Verder voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing artikel 48/4 van de vreemdelingenwet schendt. Hij stelt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt en verwijst hiervoor naar een rapport van Amnesty International.

Hij stelt ook dat de mensenrechten in Afghanistan voortdurend worden geschonden en dat een terugkeer naar Afghanistan artikel 3 EVRM zou schenden.

Tot slot voert hij aan dat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht schendt. Hij stelt dat de motieven van de bestreden beslissing niet deugdelijk zijn en dat de beslissing niet voldoende zorgvuldig werd voorbereid.

2.2. De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De Raad hecht immers geen geloof aan verzoekers asielrelaas. De commissaris-generaal heeft immers terecht gesteld dat verzoekers verklaringen niet aannemelijk zijn en dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken en bij het Commissariaat-generaal. Deze tegenstrijdigheden hebben betrekking op (i) het aantal keren dat verzoeker zijn verloofde zag met een andere jongen, (ii) het feit of verzoekers neven al dan niet werden vrijgelaten wegens gebrek aan bewijzen en (iii) het feit of verzoekers neven en oom al dan niet banden hebben met de Taliban. Verzoeker weerlegt deze vaststellingen niet. Hij wijt ze enkel aan de druk van emotionele en andere omstandigheden, maar hij verduidelijkt niet om welke omstandigheden het gaat en hij toont ook niet aan

dat deze emotionele en andere omstandigheden een invloed hebben gehad op de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Verder wijst de Raad erop dat het niet volstaat om naar een algemene toestand te verwijzen om een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet aannemelijk te maken, maar dat de asielzoeker zijn concrete problemen aannemelijk moet maken. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji/Staatssecretaris van Justitie*).

De Raad sluit zich verder ook aan bij het oordeel van de commissaris-generaal dat burgers in de stad Kaboel op dit ogenblik geen reëel risico lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Uit het Cedoca-rapport van 24 augustus 2011 over de veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kaboel blijkt dat verschillende gezaghebbende bronnen aangeven dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal verschillend is. Het ICRC maakt een onderscheid tussen *combat zones* in meer dan de helft van het land en asymmetrische aanvallen in de rest. De VN-rapporteur met betrekking tot wederrechtelijke dodingen stelt dat in grote delen van Afghanistan een gewapend conflict aan de gang is. In de stad Kaboel bestaat het geweld volgens het Cedoca-rapport vooral uit zelfmoordaanslagen en bermoebommen. Door de grote internationale aanwezigheid en het politieke belang van de hoofdstad proberen antiregeringselementen spectaculaire aanvallen uit te voeren tegen highprofiledoelwitten zoals ambassades en overheidsgebouwen. Strategische wegen en drukke invalswegen vormen een doelwit voor bermoebommen en bomaanslagen op de talrijke Afghaanse en internationale patrouilles. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de stad Kaboel plaatselijk en niet aanhoudend is en de vorm aanneemt van asymmetrische aanvallen, zodat er geen sprake kan zijn van een conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker weerlegt deze vaststellingen niet in zijn verzoekschrift.

Tot slot verduidelijkt verzoeker op geen enkele wijze waarom hij meent dat de motieven van de bestreden beslissing niet deugdelijk zijn en de beslissing niet voldoende zorgvuldig werd voorbereid.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER